

THRILLER

DAHL

ARNE

SVOBODA

mladá fronta

Svoboda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

MLADÁ FRONTA

Arne Dahl

Svoboda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

S V O B O D A

D A H L
ARNE

S V O B O D A

mladá fronta

Přeložila Linda Kaprová

Copyright © Arne Dahl 2020

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Linda Kaprová, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-204-6020-2

ISBN e-knihy 978-80-204-6032-5 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6033-2 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6031-8 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

I.

Berger byl sám. Sám uprostřed noci.

Do zad mu z cihel sálalo letní horko, které ještě nestihlo vyprchat. Vykoukl zpoza rohu. Přes živý plot dohlédl na sousední dům. Stál osamocený opodál na návrší za shlukem stromů, temnější než tma.

Nastalo nejsvětlejší období roku. Noc trvala jen pár hodin. Právě ji však potřeboval. Potřeboval tmu. Tam se ukrývala pravda.

Berger se zhluboka nadechl a vyrazil. Přikrčil se, prodral se skulinou v živém plotu, kterou si předem vyhlédl, a rozběhl se do kopce. Když se přiblížil k hájku, vytáhl z podpažního pouzdra pistoli.

Červnová tma působila podivně tiše. Všechny zvuky vydával jen on sám. V té pustotě existovala jen nezaměnitelná vůně letní noci.

Obezřetně se kradl mezi stromy. Vyhlížel bezpečnostní kamery. Nic neviděl. Nebylo co vidět. Vše halila noc. Baterku ale vytáhnout nemohl. Zatím.

Navzdory všemu očekávání se mu podařilo neslyšně doplížít až k domu. Barvu rozeznat nedokázal, málem ani materiál zdí.

Chvilí zůstal stát. Na hrudi ho studila pistole, na zádech ho hrála zeď. Počkal, dokud se mu nezklidnil dech na normální frekvenci.

Pokud se něco dalo vůbec ještě označit za normální.

Nahlédl za roh. Matně rozeznával schody do sklepa, které v úrovni suterénu zřejmě končily dveřmi. Vytáhl baterku, co nejvíce ji ztlumil a namířil paprsek na zem směrem ke zdi, aby světlo nebylo vidět, pro případ, že by za ztemnělými okny nahore někdo číhal.

Berger se opatrně blížil ke dveřím do sklepa. Pohyboval se zcela neslyšně. Tichounce našlapoval po schodech dolů. Ještě tišeji vsunul paklíč do zámku. Pátral po výstupcích

a prohlubních. Planžeta zabrala. Berger opatrně stiskl kliku a nehlučně pootevřel.

Černý průchod jako by na něho vydechl závan síry z neznámých pekelných hlubin. Potom Berger rozeznal spíše antiseptický nemocniční pach. Příkrčil se, postoupil o krok a zastavil se s připravenou zbraní a namířenou baterkou.

I tak mu nějakou tu dobu trvalo, než vůbec něco kolem sebe rozeznal. Kdyby tu na něho někdo číhal, Berger by už byl mrtvý.

Případalo mu, že ho ten úžas nad tím, že je dosud naživu, provází jako mantra.

Nakonec ze tmy přece jen vytanuly obrysy místnosti, v níž se Berger ocitl. Zabírala celé sklepní prostory domu. Klasický rezervní obývací pokoj v suterénu, který někdo proměnil v nemocniční. V rohu stála postel s jakýmsi dýchacím přístrojem, vedle elektrický invalidní vozík, chodítko se stojanem na infuzi.

A bylo tu liduprázdno. Nočně liduprázdno.

Pravda se ukrývala v temnotě.

Někde v ní.

Zasunul pistoli zpátky do pouzdra a zvýšil intenzitu záře baterky. Svítil si kolem sebe, pátral. Čerň ho obkličovala. Případalo mu, že baterka dosvítí sotva na podlahu, zastaví se v půli cesty, jako by narazila na odpor a paprsek zůstal viset ve vzduchu.

Berger se pohyboval rychlostí lenochoda. Minul chodítko. Zvířený vzduch zachvěl sáčkem s infuzním roztokem. Berger se proplížil kolem vozíku a blížil se k posteli. Ztichlý dýchací přístroj jako by zamrzl uprostřed pohybu. Černý vzduch připadal Bergerovi kontaminovaný, prosycený bakteriemi. Jako kdyby se ocitl ve středověku, někde v morovém domě.

Čas plynul. Berger pátral po něčem, co by se vymykalo.

Nakonec rozhodl zvuk. Jeden kradmý krok hned u postele najednou zazněl jinak. Berger se několikrát prošel sem a tam. Jev se opakoval.

Sklonil se k podlaze. V linoleu se skutečně táhla tenoučná štěrbiná. Uzounká spára mizela kdesi pod postelí. Berger nemocniční lůžko opatrně odsunul a objevil se čtverec.

Skutečně chytré. Kousek od milimetr široké spáry ležel o něco větší kobereček. Za normálních okolností poklop nejspíš zakrýval.

Protože co by to také bylo jiného než poklop?

A kdy zůstával tenhle poklop odkrytý?

Když byl někdo dole.

Berger se neúspěšně pokusil potlačit zamrazení, které mu projelo tělem. Když si přidržel a začal pátrat po madle, chvění vystřídal pocit strašlivého dějá vu.

Už měl všech těch hnusných podzemních děr plné zuby.

Madlo se důmyslně ukrývalo v položeném linoleu. Bergerovi se ho podařilo levačkou nahmatat. V pravé sevřel pistoli a baterku stiskl v zubech. Potom poklop pomalu a opatrně nadzvedl. Podél dřevěné konstrukce vykukovala masivní vrstva protihlukové izolace. Namířil paprsek po schodech, které končily chodbou. Dole žádné známky života.

Z podsklepního prostoru stoupal zemitý pach jako z hrobu.

Berger si zhluboka povzdychl a zvedl pohled ke stropu. Najednou mu život připadal drahocenný, jako něco, o co by pokud možno nerad přišel. Vnímal ho téměř jako hmatatelný předmět, který se dá láskyplně sevřít v dlani. A pustil se dolů. V jedné ruce baterku, ve druhé pistoli.

K podzemní chodbě vedlo jen několik schodů. Scházel po nich s nejvyšší obezřetností. A najednou byl dole. Pod nohama ucítil nejspíš udusanou hlínu.

Obklopoval ho stísněný prostor s nízkým stropem. Podobný pocit zažil v tunelech Cu Chi nedaleko Saigonu, kterými se v mladické nerozvážnosti rozhodl proplazit. A dostal tam záchvat paniky. Kamarádi ho tehdy museli vytáhnout ven. A to si takovou kratochvíli dopřáli jen jako turisté.

Úplně stejně jako ve Vietnamu se i tady průchod čím dál tím víc zužoval. Berger postoupil sotva o několik metrů, a přesto se

strop dramaticky snížil a stěny se sevřely. Nakonec už nestačilo se sklonit. Musel na kolena a pokračovat po čtyřech.

Bylo to dávno, co naposledy zpanikařil. Panika se ho nezmočňovala ani teď, cítil však, že je tu s ním, v intimní blízkosti. Prsty se zarýval do zeminy, odíral si kolena. Ať si před sebe svítil sebevíc, chodba zdánlivě nebrala konce. Zúží se jen jako nálevka, aniž by někam vedla?

Berger se musel zastavit. Zavřít oči. Soustředit se. Nesmí dopustit, aby si vyvolal stav, který poznal ve vietnamských tunelech. Už je dospělejší.

Získal určité životní zkušenosti.

Otevřel oči. Sáhl po odložené baterce a plazil se dál.

Teď už totiž musel vpřed po břicho. Připadalo mu, že si už stihl záda rozdrásat o strop do krve. Měl pocit, že ve vzduchu dochází kyslík, dýchalo se mu čím dál hůř. Kolem nezbyval žádný prostor. Připadal si, že svými rozměry přesně vyplňuje chodbu. A najednou už v úzkém průlezu nebyl sám, po boku se mu plazila panika, tiskla se k němu. Stačilo otočit hlavu a vdechnout ji.

Právě ve chvíli, kdy se už už chystal na to, že mu pronikne do plic, se cosi změnilo. Chodba se úplně nečekaně rozšířila do všech směrů. Poskytovala najednou dostatek prostoru všem končetinám. Jako stvořená pro to, aby mohl zase pokračovat plnou rychlostí vpřed.

Udělal několik chvatnějších pohybů, když vtom ho právě takhle myšlenka zarazila. Úsek k tomu byl jako *stvořený*. Vydechl a posvítíl si před sebe. Chodba končila dveřmi. Sahaly téměř až do stropu. Všechny instinkty mu velely, aby k nim co nejrychleji vyrazil. Všechny, až na jeden.

Ten policejní.

Ten, kterého se nezbaví, ať už ho odříznou a odvrhnou, jak chtějí. Instinkt, který mu našeptával, že tady něco nehraje.

Posvítíl si nad sebe, před sebe, vpravo, vlevo. Sklopil paprsek pod sebe.

Posvítíl si dolů na podlahu ze slehlé hlíny.

Nebyla tam.

Místo ní tu zel příkop. Propadliště. A levé ruce k němu zbývalo pět centimetrů. Kdyby popolezl už jen o píd', zřítíl by se přímo dolů.

Jáma měřila na šířku něco přes metr. Kdyby pokračoval v pohybu, neměl šanci se zarazit.

V hloubce jednoho metru se zalesklo pět rovnoběžných břitů. Vypadaly ostré jako žiletka a sahaly od kraje ke kraji.

Kdyby Sam Berger uposlechl přirozený pud a vyrazil vstříc dveřím, rozsekaly by ho nože na kousky. Jedny části těla by se rozloučily s druhými.

Vzteek ho rozpálil doběla. Podařilo se mu udržet emoce na uzdě a co nejopatrněji smrtonosnou past přelézt.

Teď už se mohl téměř narovnat. Stihl mezitím uchopit baterku do zubů a vytáhnout planžetu, než si všiml, že se dveře otvírají dovnitř. Zastrčil paklíč zpátky do kapsy.

Zjevně nikdo nepočítal s tím, že by se případný narušitel dostal až sem, protože dveře představovala jen chatrná deska. Berger dal řeřavějšímu hněvu průchod ve vnějším světě. Dveře se neotevřely. Rozlétly se na třísky.

Muž na veslovacím trenažeru seděl k Bergerovi zády. Mušlová sluchátka na uších bezpochyby veškerý hluk odizolovala.

Berger si to rázně namířil rovnou k němu, strhl mu sluchátka a jednou rukou ho zvedl z trenažeru. Zblízka zabodl pohled do toho krystalického strachu.

„Kam jste vy pitomci do prdele schopní ještě zajít, abyste podfoukli pojišťovnu?“ zaburácel tomu chlapovi přímo do obličeje.

Trochu povolil sevření a muž, který Bergera před chvílí málem rozčtvrtil, se jako hadrový panák zhroutil na veslovací stroj. V tu chvíli Bergera konečně dostihla panika. Třesoucí se rukou vytáhl svá vysloužilá policejní želízka a přicvakl muže k trenažeru přivrtanému k podlaze.

Rozhlédl se po podzemní posilovně člověka, který předstíral ochrnutí. Další cestu ven nikde neviděl.

Berger přestal klaustrofobií dýchat. Děs z vietnamských tunelů ho nakonec přece přemohl. Potřeboval na vzduch.

Vyřítel se zdemolovanými dveřmi z posilovny, nějakým neuvěřitelným způsobem se mu podařilo přeskočit smrtící příkop, poháněný čirou panikou se prodral nejužšími úseky průlezu, bez jediného nádechu dorazil ke schodům, sprintem to vzal nahoru, vylezl do fingovaného nemocničního pokoje, vystřelil ze sklepa a dopřál si jeden z nejhlubších nádechů ve svém životě.

Ze tmy začínal probleskovat něžný úsměv letní noci. Berger se posadil na balvan a cítil, jak se na něho noc škodolibě šklebí.

Takhle si to nepředstavoval.

Na kratičkový okamžik měl dvě rodiny, jednu starou a jednu novou. Vše, co si kdy přál, měl na dosah ruky. Konečně přistál na pevné zemi. O půl roku později se vznášel v ještě větším vzduchoprázdnu než kdy předtím.

Coby bezpečnostní poradce. Bez obalu řečeno – soukromé očko.

Pomyslel na své kluky, dvojčata. *The still point of the turning world*. Oslavili už dvanácté narozeniny. Získal je zpět. Vrátili se. Letní nocí se nemilosrdně rozlehl hlas jeho někdejší družky: *Já ti seru na to, jestli sis založil byznys. Stejně v jádru zůstaneš navždycky policajt a všechny nás tím zabiješ*. Odstěhovala se s nimi pryč ze Stockholmu, a on se před spoustou let péče zřekl. Tu a tam křečovitá setkání s kluky. Třeba se to zlepší. On o tom však pochyboval. Brzy jimi začne cloumat puberta.

A ta zatracená firma požírala veškerý volný čas. O penězích nemluvě. Jak může založení firmy přijít na takovou pátku? A jediné zakázky, které se mu dařilo získat, byly pojistné podvody.

Zahleděl se nad sebe do pozvolna světlající oblohy. Dlouho tam jen tak seděl. Potom z náprsní kapsy vytáhl složenou fotografii. V ohybech se už skoro prodřela.

Zachycovala blondýnku s pohledem plným síly, ale také smutku. Tvářila se málem omluvně. Stála na letišti. Gigantickým oknem za ní jako by se chystalo prorazit letadlo. Žena vypadala, že cosi říká. Hleděla přímo do objektivu.

Díval se na fotografii tak dlouho, až scéna ožila. Žena se roz-pohybovala. Letadlo za ní se blížilo. A když promluvila, patřil hlas Molly Blomové: *Nemůžu, Same, nedokážu to. Potřebuju klid. Ztišení. Všechno si promyslet.*

A najednou všechno ztichlo. Děsivě ztichlo.

Všechny zvuky vydával jen on sám. Dokud letní noc nepro-stoupil čarokrásný zpěv slavíka.

Třeba na světě ještě nějaká píseň zbývala.

2/

Vítěnka si narovnal kravatu z rudého hedvábí, pootočil si man-žetové knoflíčky a protáhl krk, až to hlasitě zakřupalo. Muž na protější straně psacího stolu mluví a mluví, trochu překotně, jako by mu někdo držel pod krkem nůž, a Vítěnka nic neslyší. Dávno přestal poslouchat.

Místo toho bloudí pohledem po průlivu. Na protější straně jako obyčejně tuší nahoře na útesech japonské venkovní lázně, ale nejspíš se mýlí – takhle daleko nedohlédne ani on. Kolem se sune další gigantická loď. Výjimečně ji nepoznává.

Stává se, že si přeje, aby něco cítil.

Cokoli.

„To je vynikající, Eldnere,“ zarazí ho Vítěnka zvednutou ru-kou. „Ale co kdybys mi to shrnul?“

Eldner se zarazí a sklopí pohled, aby ze svých tirád vytáhl to podstatné. Očividně se mu to povede, protože pronese:

„Rozvod bude z finančního hlediska zanedbatelná položka.“

Vítěnka pomalu přikyvuje. Chápe. Už by ho chtěl vyhodit. Právě takový jako Alvar Eldner mu ve světě, v němž se tehdy

pohyboval, kdysi otevřeli dveře protřelosti, pánové se štíhlými pažemi v pečlivě strážných košících na velice dočasné návštěvě. Nakonec to přece jen dotáhl celkem daleko.

A lidi jako Eldner potřebuje. Právníky, kteří natahují a ohýbají svět, v němž se pohybuje nyní. Vracejí mu ty správné proporce.

Bezpečnější jedinci, kteří jsou mu vlastně upřímně jedno.

„Dobře,“ prohlásí s gestem, které Eldnera přiměje, aby vstal. Přesto ze sebe advokát ještě vypraví:

„Objevila se ještě jedna věc.“

Vítěnkovi je jasné, že by se o tom Eldner nezmiňoval, kdyby to nebylo podstatné. Mávnutí ruky advokáta nejen usadí zpátky na židli, ale také ho přiměje, aby si odkašlal a dodal:

„Mám dojem, že se objevila potenciální nová stopa.“

„Nová stopa,“ zopakuje Vítěnka neutrálně a zahledí se na průliv, kde kolos právě mizí z dohledu.

„Uplynulo už pár měsíců,“ pokračuje Eldner, „ale Boris bohužel nic nového nepřinesl. Kvůli tomuhle prostě před čtrnácti lety na Kamčatku neutekl.“

„To vím,“ odvětví Vítěnka chladně. „Osobně se mi s tím svěřil. I když poněkud... kuse...“

„Čtrnáct let se o tom jen šušká,“ podotkne Eldner. „Dvacet milionů eur v tahu. Bankovky dodnes platí.“

„Základní premisy už znám. Tak k věci.“

„Máme dojem, že jsme našli novou souvislost. Přímé propojení se Štěpánkou.“

Vítěnka cítí, jak sebou trhl. To je nepřijatelné. S lidmi, jako je Vítěnka, nesmí trhnout nic. Napřímí se.

„Přímé propojení?“

„Doufáme, že ano,“ přikývne Eldner. „Znamenalo by to, že zvěsti nelhaly a peníze skutečně ukryl váš předchůdce Štěpánka.“

„A ten je, jak známo, na pravdě boží,“ dodá se znovunabytým klidem Vítěnka.

Alvar Eldner zalistuje v papírech. Jako by snad ve skutečnosti přesně nevěděl, co se chystá říct.

„Ven s tím,“ pobídne ho Vítěnka.

Eldner svraští obočí.

„Štěpánka je sice na pravdě boží,“ připustí, „ale je tu určitá anomálie ohledně dalších úmrtí z doby před čtrnácti lety.“

Průliv pro jednu zeje prázdnotou. Klidnou hladinu nebrázdí žádné plavidlo, nezčeří ji jediná vlnka. Vítěnka shlíží z výšky na vodu. Přesně takhle to muselo vypadat v dobách, o nichž se vypráví v *Knize o záboru země*, kdy silní a nezávislí vikingové přirazili ke břehům pustého Islandu a ostrov osídlili.

Jako my, když padla berlínská zeď. Nic nás nedokázalo zastavit. Hledali jsme svobodu, pravou svobodu bez hranic. Žádná omezení pro nás neplatila. Žádná politická ani policejní moc na nás nedosáhla. Jsme Vikingové současnosti.

Nastala éra záboru země.

„Anomálie?“ zopakuje po chvíli Vítěnka.

Eldner přikývne.

„Tři členové Štěpánkovy osobní stráže zmizeli před čtrnácti lety zhruba ve stejnou dobu jako těch dvacet milionů. Případá nám pravděpodobné, že to nějak souvisí. Čtvrtý sedí... dole. Jmenuje se Adrian Fokin.“

„Aha,“ oduší Vítěnka. „V tom případě předpokládám, že už asi radši půjdeš, vid' Eldnere?“

Vítěnka z Eldnera nespouští oči, dokud se staženým ocasem neodleze. Nemá pro ty chamtivce nic než opovržení. Jen klouzájí po povrchu a tváří se, jako by hlubiny neexistovaly. Nejspíš aby se sebou dokázali vydržet. Namlouvají si, že jsou součástí světla, že jen dělají svou práci, platí daně a že si můžou v klidu a pohodě užívat svou buržoazní existenci.

Vstane a zadívá se na průliv. Ostré světlo pozdního léta jako by panoramatickými okny elegantní přízemní vily proudilo ze všech stran. Vítěnka kráčí ke knihovně a koupe se ve světle. Pokaždé když v přesném pořadí stlačí hřbety, neubrání se

pousmání. Jeho osobní ohraná satira na kulturní pozlátko vyšší společenské třídy.

Knihovna elegantně poodjede stranou a odhalí ocelové dveře. Vítěnka pohlédne do čtečky oční duhovky a zadá dlouhý kód. Dveře výtahu se otevřou.

Nastoupí a výtah ho odváží dolů. Hodně dolů. Vždycky mu zalehnou uši.

Výtah do pekel.

Jak se dočetl na hřbetu jedné z knih své falešné knihovny.

Dveře se otevřou. Z šera ho pokývnutím pozdraví dva po zuby ozbrojení strážci. Vítěnka vytáhne malý dálkový ovladač. Velká ocelová vrata neslyšně odjedou do strany.

Nahého muže napůl visícího v zadním rohu kobky téměř není ani vidět. Bosýma nohama sotva dosáhne na zem, ruce má připoutané k jakýmsi gymnastickým kruhům visícím od stropu. Oči má skoro tak velké jako kuličkový roubík, který mu vězí v ústech.

Vítěnka si přitáhne židli a posadí se ke komodě stojící před mužem.

„Dobře víš, o co tady jde, Adriane,“ osloví ho. „Před čtrnácti lety zmizela celá zásilka. Dvacet milionů eur. Nevzdám se, dokud nezjistím, kam se poděla.“

Muž na něho třeští oči. Crčí z něho pot. Zmítá sebou a trhá pouty, jak mu to jen dovolují. Což není moc.

Vítěnka si pomalu uvolní krvavě rudou kravatu. Na velmi konkrétním místě ji přeloží a pečlivě ji narovná na komodu. Vytáhne zásuvku a z ní velký meč se širokým ostrším. Vypadá, jako by pocházel z vikinské doby.

Položí meč vedle úhledně přeložené kravaty. Jsou přesně stejně dlouhé.

„Dopřeju ti jedno privilegium, Adriane,“ promluví. „Chceš vědět jaké?“

Muž na něho vyděšeně třeští oči. Nakonec přikývne. V pohledu se mu mihne záblesk naděje.

Vítěnka se usměje a pokračuje:

„Můžeš si sám vybrat, v jakém pořadí budeš přicházet o různé části těla, Adriane. No nejsem já dobrák?“

Aniž by se mu tep zrychlil o jediný úder, Vítěnka vstane a chopí se meče.

3/

Navigace si s adresou neuměla poradit a jí se nechtělo bloudit sem a tam ve služebním autě mezi vilkami plnými ostražitých sousedů.

Rozmístěné tabulky se chlubily, že tady si obyvatelé navzájem pomáhají hlídat obydlí před zloději.

Nakonec se rozhodla, že prostě někde stranou zastaví a nebude na sebe zbytečně upozorňovat. Snášel se už srpnový soumrak a ona si našla místo k zaparkování a pohroužila vypnuté majáky do milosrdného šera. O poněkud nepřehlednutelném nápisu POLICIE na dveřích a kapotě vozu nemluvě.

Musela se rozhodnout, jestli si příměstským vlakem zajede pro vlastní auto, nebo si půjčí služební. Trvalo by jí to o víc než hodinu déle a doma ji přece jen čeká rodina.

Nepřekvapilo ji, že navigace v mobilu funguje lépe než ta v policejním autě. Zamířila do lesa. Nějakou dobu putovala houstnoucím šerem, dokud se před ní nerozevřela mýtina. Ta přecházela v trávník. Někdo ho nedávno posekal. Ze země v pravidelných rozestupech trčely tenké plastové trubky, které naznačovaly, že tudy v budoucnu povede klikatá šterková cestička.

Ať kriminální komisařka Desiré Rosenkvistová koukala do mapy, jak koukala, nedokázala s jistotou určit, jestli dorazila na správné místo. To, co v hájku na břehu u vody uviděla, totiž znepokojivě připomínalo staveniště.

Ona loděnici ještě nikdy nenavštívila.

Tady si zřídil své útočiště její někdejší šéf Sam Berger. Před poměrně neslavným koncem jeho kariéry v policejním sboru i potom loděnice představovala středobod skrytých zákoutí jeho paměti. Možná i duše.

Tedy za předpokladu, že je tu Desiré správně.

Objekt, k němuž se po nízko střiženém trávníku vydala, loděnici nepřipomínal ani vzdáleně. Účelem loděnic je chránit loď na vodě před nepřízní počasí a ve štítu mívá vjezd. Do téhle stavby se z jezera vjet nedalo a ani nebylo čím. Nad vodou se jen jako velikánské molo táhla dlouhá terasa stojící na kulech. Stavebními plachtami, které kryly většinu konstrukce, však přesto prosakovalo zvláštní světlo.

Došla blíž. Setmělo se. Voda zavoněla výrazněji. Ale loděnice ve skutečnosti žádná loděnice nebyla.

Schůdky ke vchodu vypadaly zbrusu nově. Pod ochranným igelitem visel kovový štítek s vyrytým nápisem. Ta, která se pořád ještě cítila především jako kriminální komisařka Desiré Rosenkvistová, se k tabulce naklonila a pokusila se skrz fólii zaostřit na text. Vážně se tu píše *Loděnice Security, a. s.*? Odolala pokušení fólii strhnout a raději zatukala.

Nikdo neotvíral. Zevnitř nepřicházely žádné známky něčí přítomnosti, žádná reakce. Zatukala znova. Mihotavé světlo se mihotalo dál. Nedělo se nic. Zatukala razantněji, zabušila pěsti na dveře. A ty se otevřely.

Stavební prach. Nezaměnitelná vůně novostavby. Čerstvě nařezaného dříví. Ale tím to haslo. Jen cosi jako drobounké světlušky tančilo vzduchem. Titěrné jiskřičky. Nejspíš smítka prachu.

Přímo před sebou uviděla kuchyňku, jen kuchyňský kout. Vkročila do větší místnosti vpravo. Úplně vzadu, nejdál od vchodu, uviděla dvojici dveří. Pohovka byla podle všeho úplně nová, těsně obalená igelitovou fólií. Stejně vyhlížející křeslo, konferenční stolek. Přeplněná bílá tabule. Z okna se nabízel výhled na vodu. Zahnula vlevo a za prosklenými posuvnými

dveřmi se jí otevřelo panorama mořského zálivu. Celou zátoku měla jako na dlani.

Ale nic víc. Nebyla tu živá duše.

Ostražitě přistoupila k posuvným dveřím, aby se podívala. Vtom bezprostředně vedle sebe po levé straně uslyšela nějaký zvuk. Zpoza stěny. Něco se tam pohnulo. Ozvalo se zašoupání, tlumené cinknutí.

Krve by se v ní nedořezal.

Když se vzpamatovala, rozeznala dveře. Bez kliky, jen obdélník stěny ohraničený úzkou spárou. Instinktivně si rozepnula podpažní pouzdro s pistolí a nehty zaryla do štěrbin. Když se jí podařilo dveře dostatečně pootevřít, aby se jí do škvíry vešly prsty levé ruky, nahmátla pravačkou pistolí. Otevřela dveře.

Vedly do malé koupelny. Sotva dostavěná místnůstka nezabírala víc než pár metrů čtverečních. A nebylo pochyb, že hlava v toaletní míse vězí poměrně hluboko.

Desiré vyrazila vpřed, chytila hlavu za vlasy na zátylku a prudce trhla. Hlava se pomalu poddala pohybu. Crčela z ní voda. Rozkašlala se.

Tělo se pozvolna svezlo na podlahu vedle mísy. Než se Desiré podařilo navázat oční kontakt, ozval se přitopený hlas:

„Nemám sprchu.“

Třeštila oči na rozježenou a zmáčenou hlavu a instinktivně namířila:

„Vždyť máš venku celé jezero, sakra.“

Muž ze záchodu se neuvěřitelně pomalu otočil a podíval se jí do očí.

„Mořský záliv,“ ohradil se.

V okamžiku, kdy se jejich pohledy střetly, proměnila se kriminální komisařka Desiré Rosenkvistová v Deer. Nebyla to žádná samozřejmost. Od chvíle, kdy se jejich cesty za dramatických okolností rozdělily, uplynul víc než půlrok. Ani jeden z nich se nepokusil toho druhého kontaktovat. Přesto tušila, že se tahle její proměna v Deer odehraje.

Bála se? Ne, tušila. Snad i doufala.

Samu Bergerovi se pokaždé nějak podařilo proměnit ji v onu méně upjatou osobu, jíž se přezdívalo Deer.

„Vypadá to horší, než to je,“ uklidňoval ji a pokusil se vzepřít o podlahu. Dlaň mu na dlaždičkách podjela a horními řezáky bříinkl přímo o porcelánový okraj záchodové mísy.

Byla polovina srpna, vládlo bezvětří a soumrak pomalu dohásínal. Seděli na molu vybíhajícím do vody. Na stolku mezi nimi stály dvě malé skleničky Laphroaigu.

Berger si na ústech přidržel zkrvavený ručník. Odkryl ho vždy jen na chvíli, aby si lokl skotské nebo když tu a tam něco zamumlal.

Ani jeden z nich nevěděl, jak začít. Pohledem klouzali nad klidnou hladinou, černou jako tuš. Na protějším břehu zálivu zlatožlutě zářila nasvícená fasáda malého zámečku, od něhož se jako zářící šňůra korálek vinuly lampy lemující klikatou stezku pro pěší. Zrcadlily se na rovné noční hladině. Nakonec se ozvala Deer:

„Fakt to vypadá horší, než to je?“

Berger pokrčil rameny.

„Aspoň mám práci,“ odušil, napil se a zašklebil se.

Deer přikývla.

„Viděla jsem tu tvou tabuli. Pojistné podvody, co?“

„Nejen ty,“ ohradil se Berger.

„Ne?“

„Ne.“

„A co děláš ještě?“

„Soukromé detektivní zakázky,“ odvětil Berger.

I když z něho Deer nespouštěla oči, víc z něho nedostala. Povzdychla si, odvrátila pohled a tápavě hledala slova, která by překlenula osm měsíců prázdnoty. Výsledek zněl:

„Nevěděla jsem, kam ses poděl. Až jsem pak tvoje jméno uviděla na rozsudku ze začátku léta.“

Berger se zašklebil a přitiskl si ručník ke rtům.

Když neodpověděl, pokračovala:

„Soudili tě za ublížení na zdraví. Podal sis v rodinném domku ve Spånze jednoho invalidu.“

Berger se zasmál.

„Emil Sundh žádný invalida nebyl. V tom byl právě ten vtíp.“

„Viděla jsem, že tě osvobodili.“

„A on pěkně bručí,“ dodal Berger. „I pojistné podvody můžou být zločin, Deer.“

„Za to ale neseš, co?“

„Zadělal si na to spíš tím, že se mě pokusil rozčtvrtit,“ usoudil Berger.

Deer přeběhl mráz po zádech.

„Jak se vůbec máš, Same?“ zeptala se.

„Jak se máš ty?“ opáčil rychle Berger.

Deer se chabě pousmála. Chvilí mlčela a pak řekla:

„Líp a líp.“

Teprve teď se na ni Berger doopravdy pozorně zadíval.

„Dělo se něco?“

„Ani ne,“ odtušila Deer. „Rodina se má fajn, Johnny dál pracuje, Lykke se zlepšuje ve fotbale. Jestli nenarazí na klasické zádrhele, mohla by hrát vážně skvěle.“

„A ty?“

„Lepší,“ ujistila ho Deer. „Pořád to jde nahoru.“

Berger se zarazil a zadíval se na ni. Vyčkával. Lokl si Laphroaigu.

„Zabila jsem člověka,“ ozvala se nakonec Deer. „Pronásledovaly mě noční můry, nemohla jsem spát, přepadala mě panika.“

Berger jako opařený zvolna zavrtěl hlavou.

„To jsem netušil.“

„Měla jsem štěstí, že jsem našla kvalitní pomoc,“ uklidnila ho Deer a usrkla whisky.

Berger udělal totéž. Mlčel.

„Proto se zeptám ještě jednou,“ navázala po chvíli Deer. „Jak je ti?“

Berger se odvrátil a upřel pohled na vodu. Nic neviděl. Nic neřekl.

Nechal mlčení, ať se usadí. Znovu si přihnul whisky. Zadíval se na ručník. Krev zjevně tekla dál. Omrzelo ho to, tak ručník odložil a ještě trochu se napil. Vypláchl si ústa.

Mlčel dál.

Deer už toho měla plné zuby.

„Trčel jsi hlavou v záchodě, Same. A viděla jsem to.“

„Nelze popřít, žes u toho byla...“

„Tak jsem to nemyslela,“ utnula ho Deer. „Viděla jsem, co ti visí dole v rohu.“

Berger se na ni podíval. Deer to, co v jeho pohledu viděla, nepoznávala. Vakuum? Dřímající pradávnu sílu? Nekonečný zármutek? Nevěděla.

„Dole v rohu tabule,“ upřesnila. „V tom spočívají ty tvoje soukromé detektivní zakázky, co?“

„To se týká jenom mě,“ zamumlal Berger.

„Týká se to tvých přátel. I těch, co jsi osm měsíců ignoroval.“

„Ne. Je to jen moje věc.“

„Dvojčata a Molly?“ opáčila Deer.

Berger se trpce zasmál. Z rozbitých úst vylétla sprška krve.

„To by potopilo hrocha, co?“ poznamenal, obrátil do sebe skleničku a dolil si.

„Hrocha, co odmítá vlézt do vody,“ dodala Deer.

Přitukli si. Napili se.

„Nemůžeš řídit policejní auto nametená,“ utrousil Berger.

„Jestli můžu něco řídit nametená, tak právě policejní auto,“ odvětila Deer a napila se ještě jednou.

Berger se tiše zasmál. Zachytila jeho pohled.

„I tak je milý, že se staráš,“ prohodila.

Berger se přestal smát. Beztak to jako smích neznělo. Zhlu-boka si vzdychl.

„Vždyť víš, že mi na tobě záleží. Jsi jediná na světě, komu sto procentně věřím.“

„A já tu kolem sebe vidím jenom trosky. Co se to tu sakra děje, Same?“

„Všichni jsou pryč. Copak to nechápeš, Deer? Všichni jsou pryč.“

Opět se mezi ně sneslo ticho. Trvalo.

Deer si Bergera prohlížela. Naklonila se k němu a chytila ho za paži.

„Musíš mi vysvětlit, co tím myslíš, Same. Nerozumím ti.“

Hlava mu klesla na prsa. Viděla, jak se scvrkl, jak z něho vyprchala životní síla. A v tu chvíli Deer pochopila. Nevěděla pořádně co, ale přesto jí to bylo nad slunce jasnější.

„Kluci...“ ozvala se. „Marcus a Oscar bydli u tebe.“

„Jedenáct dní...“

„Co se přihodilo?“

„Freja si našla práci daleko odsud,“ odpověděl Berger. „Rozhodla se pro tvrdou hru. Já se péče vzdal už před několika lety. Když budu mít štěstí, budu je moct vidat jednou za čtrnáct dnů o víkendu.“

„A chtěl bys to jinak, Same?“

Berger máchl rukou, jako by chtěl ukázat na všechny nedostatky svého světa.

„Možná později. Nejdřív potřebuju nějak pořešit tohle.“

„Loděnici Security, a. s.?“ ozvala se Deer. „Nebo co jako?“

„Spíš život...“

„Aha, takže Molly,“ usoudila Deer a pevně se mu zadívala do očí.

„Cože?“ vybuchl Berger.

„Takže se ta tvoje soukromá detektivní zakázka týká Molly.“

Berger zvolna zavrtěl hlavou.

„O tomhle mluvit nechci, Deer. Nezlob se.“

„Před osmi měsíci Molly Blomová čekala dítě, jehož otcem jsi byl pravděpodobně ty. Co se stalo?“

„Neslyšelas, co říkám? Do tohohle se pouštět nebudu.“

Deer se na Bergera zadívala.

„Potřebuješ pomoc,“ řekla. „Mně taky pomohli.“

Opět mlčení. Osikové listí zašumělo. Jako by sem chtěl kdosi z jiného času.

Berger zkřivil obličej.

„Měl jsem všechno. Svoje kluky, Molly, nenarozené dítě. Na chvíličky byli všichni tady. Jako ve snu. Pak jsem se probudil.“

Deer přikývla.

„A najednou tu není nic,“ dořekla.

„Ale je,“ opáčil Berger. „Hromada pojistných podvodů.“

„Můžu se tě jenom zeptat, jestli si uvědomuješ, že potřebuješ pomoc?“

Zvedl k ní oči. Pohled byl čistý, jasný.

„Na abstrakce nemám sílu,“ pronesl. „Pomoc?“

„Žádná abstrakce,“ ujistila ho Deer a podala mu navštívenku.

„Zcela konkrétní pomoc. Jmenuje se Rita Ohlénová. Pomohla mi, abych se z toho vyhrabala. Myslím, že by ti mohla sednout, Same. Ta ženská ví, co dělá. Zavolej jí, prozkoumej terén, o nic víc nejde. Ale takhle žít nemůžeš.“

Berger si vizitku vzal, přečetl si ji, odložil ji na stůl před sebe a přikývl.

„Nic neslibuju.“

Z mraků se vykradl měsíc a ozářil celou zátoku. Hladinu zčeřil závan větru. Zamířil k loděnici. Když dospěl k molu, zvedl vizitku s sebou. Bergerova ruka se vymrštila a v letu ji zachytila.

„Slušně,“ pronesla uznale Deer.

„Myslím, že právě dorazil podzim,“ poznamenal Berger a strčil vizitku do kapsy.

Podívali se jeden druhému do očí. Teď byla řada na Deer, aby dolila.

„Fajn,“ prohlásila a zvedla skleničku. „Možná to vypadá horší, než to je. Ale promluv si s Ritou. Stojí to za to.“

„Víš jistě, že bys měla ještě pít?“

Zadíval se z okna ven. V ranním slunci se pod ním táhl kratičkový pahýlek ulice Ploggatan. Švédsko, Stockholm, ostrov Södermalm. Připadal si jako venkovský balík na návštěvě velkoměsta.

Ale také na návštěvě vlastní minulosti. Svého někdejšího života.

Byt mu připadal podivně cizí. Jako by tu nikdy nebydlel. Jako by tu nikdy nebydlel nikdo, koho zná.

Sen, z něhož se probudil.

Sam Berger bloumal nepořádkem. Působilo to, jako by odsud odešel a ani se neohlédl. Díval se na svůj život zvenku, pozoroval ho zvědavým, ale nezúčastněným pohledem antropologa.

Nebylo tu co pozorovat. Ani ň.

Celé léto během sice pomalé, ale přece jen probíhající rekonstrukce přespával ve spacáku v loděnici. Většinou venku na molu. Kam složí hlavu dnes – a především potom – se pravděpodobně mělo rozhodnout za chvíli.

Dnešek mohl přinést cokoli.

Stál v kuchyni u stolu a třídil poštu. Přicházelo jí čím dál méně. A o nějakém třídění vlastně ani nebyla řeč. Stačilo obálky s průhledným okénkem přemístit z velké hromady na hromadu reklamy. Pohyb mu připadal bezútešný.

Konečně narazil na opravdovou poštovní zásilku. Od obchodního rejstříku. Oznamovali mu, že provedli zápis společnosti s obchodní firmou *Loděnice Security, a. s.*

Berger si prohlížel formální automatizované sdělení a pokoušel se rozklíčovat, co cítí. Nebyl to jednoduchý úkol. Možná proto, že ve skutečnosti necítil nic.

Existoval však způsob, jak začít cítit, a to doopravdy. Vejít do pokoje dvojčat. Přistoupil k palandě, pečlivě uhladil oba přehozy. Nechal se prostoupit. Polykal zármutek, který už však nebyl zármutkem tolik jako dřív.

Přece jen se mu vrátili zpátky do života.

Sam Berger se vydal na dlouhou ranní procházku Stockholmem. Na pouť, která měla temnotu udržet v šachu.

Ve vzduchu už bylo nepochybně cítit podzim, i když jen jako neurčitý náznak. Ani nezafoukalo, vládlo spíš vyčkávané bezvětří. Jen náhlé závany chladu ho provázely cestou Södermalmem na sever, napříč Starým Městem do centra. A najednou se ocitl před dveřmi v postranní uličce jedné anonymní části Stockholmu. Možná to byla ona neuchopitelná čtvrt' nazývaná Norrmalm. Zazvonil každopádně na zvonek u kovového štítku, který diskrétně přiznával, že tu sídlí Terapeutické centrum Norrmalm, a. s. Dveře zabzučely a Berger vstoupil. Vyšel po schodech do patra a zaskočil ho pískot v plicích. Počkal, dokud hvízdání neutichne, a zazvonil. Také tady se ozval bzučák.

Ocitl se v recepci s prázdnou, čistou a prosvětlenou čekárnou. Prokázal svou totožnost, dozvěděl se číslo dveří a vydal se překvapivě dlouhými chodbami, které dávaly tušit rozměry potřeb hlavního města v oblasti psychologické péče.

Zafukal a ženský hlas ho zevnitř tlumeně vyzval:

„Dále.“

Berger vstoupil a zadíval se na ženu sedící na pohovce. Něco si zapisovala do velikého sešitu v tvrdých deskách. Padesátice, nakrátko střižené šedavě blond vlasy, brýle, kterým se záhadně dařilo nespadnout z čela, a oblečení, jehož základ tvořily džíny, a přesto působilo upjatě. Především ho však upoutal ten pohled, který se k němu zvedl od knihy. Přátelský pohled, který však Bergerem pronikl skrz naskrz.

Vstala a vykročila mu naproti. Pozdravili se.

„Rita Ohlénová.“

„Sam Berger,“ představil se. „To je od vás milé, že jste si tak rychle našla čas.“

„Připadalo mi to celkem akutní,“ podotkla Rita Ohlénová, pokynula mu do křesla na protější straně skleněného stolku a posadila se. Berger zaujal místo v křesle. Pohled mu utkvěl na krabičce papírových kapesníků uprostřed stolku, které jen

čekaly, aby je něčí ruka mohla bez sebemenšího odporu začít tahat ven.

„Pracuju jako terapeutka a psycholožka tady v Centru,“ představila se Ohlénová. „Mám dlouhé a obsáhlé zkušenosti s pomocí jednak obětem trestných činů, především sexuálních, a jednak vyhořelým policistům. A něco mi říká, že vy byste mohl být spíš to druhé. V jakém oboru pracujete?“

„Dělám v bezpečnostní sféře,“ odtušil Berger.

Nespouštěla z něho oči, jako by ji jeho odpověď neuspokojila. Berger nic víc neřekl. Ohlénová přikývla a něco si poznamenala do svého zápisníku.

„Tak,“ prohlásila a povzbudivě se na něho usmála. „Ráda bych taky zmínila, že s oblibou používám trochu neortodoxní metody. Moji klienti mi například píšou texty a taky je natáčím, aby si mohli prohlédnout na videu, jak mi odpovídají. Nezní vám to moc neortodoxně?“

„Vůbec netuším, jak vypadají ty ortodoxní metody,“ přiznal Berger a pokrčil rameny.

Rita Ohlénová se usmála.

„Beru to jako souhlas. Co vás ke mně přivádí, Same?“

Berger cítil, že se také usmál. Příhodilo se to samo od sebe. Zajímalo by ho, jak ten úsměv asi vyzněl.

„Kdybych tak věděl, kde začít...“

„Řekněte to jedním slovem a nepřemýšlejte. Jedním slovem.“

„Ztráta,“ uslyšel Berger sám sebe.

Rita Ohlénová chvíli přikyvovala.

„Nesejde na tom, kde začnete, Same. Dostaneme se tam, kam potřebujeme.“

A tak začal. Nejenže začal. Zahodil všechny zábrany. A najednou už nemluvil on, ale něco, co chtělo ven. Tu a tam na něho Ohlénová povzbudivě pokývla, se zaujetím se na něho podívala, občas ho nějakým slovem obrátila zpátky k věci, místy si něco poznamenala. Jednou či dvakrát jí zazářily oči, jako by objevila poklop od bezedné studně. Čas plynul. Jako by se už nedal měřit.

Dohonil Bergera, teprve když Rita Ohlénová tázavě zopakovala:

„*The still point of the turning world?*“

Berger přikývl, vytáhl z krabice kapesník a zmačkal ho do kuličky.

„Takhle jsem dřív Marcuse a Oscara vždycky bral. Když se realita roztočila, podíval jsem se na jejich fotku a svět se zastavil.“

„Jenže teď už to nefunguje.“

„Stal se z nich přelud. Byli tu, všechno se urovnalo. Existovali pár dnů a pak zase zmizeli.“

„Vždyť je vídáte každý druhý víkend,“ připomněla Ohlénová.

„V cizím městě,“ namítl Berger.

„Určitě by mohli přijet i za vámi do Stockholmu, ne?“

„Nikdy to nedopadne moc valně...“

„Možná jste radši, když zůstávají přeludem?“

Řekla to tak klidně a mírně, že si nejdřív neuvědomil, co mu říká. Zarazil se, krve by se v něm nedořezal.

„Proč bych měl být radši?“

„Člověk si v neštěstí snadno najde svoje bezpečí. Zabydlí se v utrpení. V nespravedlnosti nachází útěchu. Jinak by musel věci začít řešit. Přestat nadávat na okolní svět a místo toho jednat. Aktivně se podílet na výchově dětí. Je pro vás jednodušší, když jsou vzdálení, což sebelítost nejen umožňuje, ale přímo to k ní vybízí.“

Berger mlčel. Sklopil pohled k rukám. Svým nečinným rukám. Z kapesníku zbyla titěrná hrudka.

„Nic na situaci vašich synů ovšem není v tomhle okamžiku naléhavější než o týdny a měsíce dřív,“ uvažovala nahlas Ohlénová. „Co způsobilo, že to začalo být takhle akutní zrovna včera?“

„Kdo tvrdí, že začalo?“

„Jednak jste se chtěl vidět co nejdřív, když jste mi ráno volal, a jednak jste zmínil ten detail se záchodovou mísou. A ten rozražený ret mi říká, že jste si to nevymyslel. Pokoušel jste se utopit?“

„Měl jsem si to nechat pro sebe,“ zabručel Berger.

„Je dobře, že nenechal,“ opáčila Ohlénová. „Tak proč včera?“

„Nemám sprchu...“

„Když budete opakovat výmluvy, tak se nikam nedostaneme. Proč včera? V tom, že jste přišel o svoje děti, nefiguruje žádný časový faktor. Tím pádem musí jít o tu vaši druhou ztrátu. O tu, které se nedokážete dotknout.“

Berger seděl bez hnutí. Mlčel jako zařezaný.

„Protože tam by se nějaký časový faktor už našel, nemám pravdu?“ dodala Rita Ohlénová trochu ostřeji. „O Molly Blomové jste toho zatím moc neřekl. Musíme se tam vydat, Same.“

Berger dál mlčel jako ryba.

„Chápu,“ přikývla Ohlénová. „Tak to zkusím já, můžu?“

Ticho. Ohlénová pokračovala:

„Při těhotenství vždycky odtikává čas, vidíte? Jak to proběhlo, když Molly zmizela, Same?“

„Nedokážu...“

„Přišel jste sem, abyste to dokázal.“

„To sotva.“

„I tak budu s dovolením pokračovat,“ rozhodla Ohlénová. „Pokoušel jste se zjistit, kam zmizela, je to tak? Opravdu nevíte, kde je?“

„Myslím, že to pro dnešek stačí,“ ozval se Berger.

„O tom, kdy to stačí, tady rozhoduju já, Same. Jsme na stopě něčemu zásadnímu. Do toho, abyste ji našel, jste investoval hodně. Nasadil jste veškeré svoje profesní dovednosti, abyste Molly Blomovou vypátral. Přitom jste samozřejmě paběrkoval i nějakou tu obživu a řešil bezútěšné pojistné podvody, přičemž některé vám způsobily dokonce smrtelnou úzkost...“

„Už vás někdo někdy málem rozsekal na kousky?“ uchýlil se k pasivní agresi Berger.

Rita Ohlénová jeho výpad přešla ukázkově bez povšimnutí a pokračovala:

„Ale vaším cílem bylo najít Molly Blomovou, někdejší partnerku, která teď možná nosí vaše dítě. Jenže *jste neuspěl*.

Nepřiblížil jste se k ní ani o krok. Jak je to možné, Same? Jestli jsem to, co jste mi vyprávěl, správně pochopila, tak jste za poslední rok vyřešil řadu nanejvýš komplikovaných případů – ale svou partnerku najít nedokážete. Proč?”

„Pracovala u rozvědky jako infiltrátor,“ hlesl Berger. „Jestli někdo ví, jak zmizet beze stopy, tak ona.“

„Takže zmizela dobrovolně?“

„Přinejmenším původně ano,“ přisvědčil Berger. „A to jsem se opravdu snažil ji najít.“

„A vy teď nevíte, jestli dítě donosila.“

„Tohle je surovost, Rito. Ne, nevím to.“

„Nicméně víte, že původně zmizela dobrovolně. Jak to víte? Mluvili jste o tom?“

„Nikdy mi k tomu nedala příležitost. Ale já už to nezvládám. Možná příště. Zázraky se dějí jenom ve snu. Molly se už nevrátí.“

„Sice jste spolu nemluvili, ale dala vám to vědět,“ nenechala se odbýt Ohlénová. „Nemám dojem, že Molly patří k lidem, co se rozcházejí po esemesce. Poslala video na rozloučenou?“

„Ano...“

Rita Ohlénová si do toho svého věčného sešitu zase zapsala pár slov, posunula si brýle na čelo a ukázala na Bergera.

„Máte ten film tady? V mobilu?“

„Neviděl jsem ho osm měsíců,“ namítl Berger. „A nemám v plánu na tom nic měnit. Jdete na mě moc rychle.“

„Můžete ten film alespoň popsat?“

Ticho. Nakonec neochotně přikývl.

„Stojí před panoramatickým oknem na letišti,“ začal pomalu Berger. „Povedlo se mi identifikovat letadlo, co za ní přistávalo. Natočila to v Bruselu. Celkem přesně jsem zvládl odhadnout kdy. Jestli odtamtud někam pokračovala, rozhodně ne s dokladem na svoje jméno. Což znamená buď to, že neodletěla vůbec, nebo že použila falešnou identitu. Od té doby po ní není ani stopy. Což koneckonců jen posiluje hypotézu o falešné identitě.“

Jelikož nenacházím ani žádné finanční transakce, tak určitě používám i falešné platební karty. Nebo prostě platím hotově.“

„A co na tom videu Molly říká?“

Berger zavřel oči a prsty si křečovitě promnul oční víčka.

„Nic moc,“ odpověděl.

Rita Ohlénová se předklonila a usmála se.

„Aha, chápu.“

„Co chápete?“

„Že to umíte nazpaměť. Co říkala?“

Berger si těžce vzdychl a také se naklonil nad stolek. Ocitli se tak blíž u sebe. Podíval se jí do očí a řekl:

„Vím, žeš plánoval naši budoucnost, Same. Vím, že bys chtěl, abychom si založili bezpečnostní poradenskou firmu v té pitomé loděnici, kterou já vnímám jen jako zvrátky z minulosti. Nemůžu, Same, nedokážu to. Potřebuju klid. Ztišení. Všechno si promyslet. Pak se uvidí, jestli se zase všichni sejdeme. Šetři se. Ty taky potřebuješ klid, na to nezapomínej.“

„Všichni,“ zopakovala Rita Ohlénová.

Berger si odfrkl.

„Něco mi říká, že právě tohle ‚všichni‘ mě drželo nad vodou, abych se neupil k smrti.“

Ohlénová se narovнала a něco si zapsala.

„Jak to chápete?“ zeptala se.

„Stejně jako vy,“ opáčil Berger. „Všichni by samozřejmě mohlo znamenat ‚ty, já a Desiré Rosenkvistová‘, náš starý tým, ale vsadím krk, že tím myslí ‚ty, já a naše dítě‘. Aspoň tomu musím věřit.“

Rita Ohlénová přikývla. Pousmála se. Chvilí cosi psala.

„To můžete vědět jenom vy,“ poznamenala. „Myslíte na to dítě hodně?“

„Je to její tělo,“ namítl Berger.

„Neodpovídáte na mou otázku,“ upozornila ho Ohlénová.

Bergerovi připadalo, že se celý sevřel. Stáhl se do sebe.

„Ano, hodně na to dítě myslím.“

Je noc. Bezvětrí. Připomíná to zastavený záběr.

Ulice letí rovně jako střela mezi řadami natěsnaných domků. Řídce zaparkovaná auta po obou stranách silnice tu a tam zalévá loužička světla z pouličních lamp. Mohlo by být kterékoli roční období. Prostě noc. Noc na předměstí.

V některých oknech lze škvírami podél rolet, mezi lamelami žaluzií a podél závěsů rozpoznat, že se za nimi svítí; sobě tak nepodobné světy těch, co nespí, a těch, co se bojí tmy.

Nic se ani nepohne. Vládne absolutní klid. Vše odpočívá.

Vše kromě Nadi. Naďa neodpočívá. Ve zpětném zrcátku dodávky zachytí vlastní pohled.

Co všechno se v něm neukrývá...

Aniž by pohled odvrátila, vztáhne Naďa ruku k sedadlu spolujezdce. Ten paradoxní pocit bezpečí, když prsty přejedou po chladném kovu, se jí krátce odrazí v hnědých očích pod ohrnutým lemlem černé čepice. Napětí v nich povolí.

Sáhne si na přívěsek u krku, osminkové noty, a ve vlastních očích spatří celou svou existenci. Dětství prožité sice v chudobě, ale plné života, hustý les lákající k dobrodružstvím, babiččiny lahodné bliny, pohádkové hodiny u piana, vidí ptáčka zpěváčka jakoby zvenčí. Vidí i to, co bylo dál: fabriku, jednotvárnost, únavu životem, smrtelné nebezpečí. Vidí ten sen, ráj, který se najednou ocitl na dosah ruky. Vidí cestu sem.

Vidí to peklo tady. Tam se však vydat nedokáže. Tam ne.

Ne ke všem těm rokům. Pohřbila je příliš hluboko.

Právě kvůli nim je teď tady. Aby si je vzala zpátky. Ta ztracená léta.

Všechno stojí a padá s tímhle okamžikem, na téhle ulici. S okamžikem, na který Naďa čeká.

Čas plyne.

Pod pouliční lampu po pravé straně dodávky najednou vkuše pes. Naďa sedí bez hnutí, splyne se sedadlem, pod prsty

cítí kov. Do světla vejde majitelka psa, blondýnka s krátkými vlasy, na sobě koženou bundu, džíny. Vodítko kolem zápěstí se napne a odhalí kus tetování. Vzápětí zase povolí, rotvajler se zastaví a očichává přední kolo.

Nada pevně sevře kov, jako by chtěla pistoli vzít a přitisknout tlumič zevnitř na dveře u spolujezdce.

Žena zatahá za vodítko. Také pevně. Ve světle je najednou tetování zřetelně vidět. Srdce. Jméno Sam prostřelené šípem. Jediná kapka krve zlomeného srdce.

Nada vezme pistoli, namíří na ženu. Je od ní vzdálená jen pár metrů.

Mohl to být okamžik smrti.

Pak si to však rotvajler namíří ulicí pryč. Paničku táhne za sebou.

Nada se sveze do sedadla. Znovu se rozhostí klid.

Připadá si nesmírně maličká, bezvýznamná. Ty roky po prožitém pekle, po Svobodě, které se nedokáže dotknout, absolutní kontrola nad sebou, řád, každá věc na svém místě, jako kdyby chtěla bytí poskládat správně. Už nikdy žádný rauš. Nada, která tím otupujícím opojením žila, ho už do skonání světa nepocítí.

Brzy. Už brzy přijde ta chvíle.

Čas strčit hlavu do lví tlamy.

Podívá se na ruce. Nechvějí se. Klepou se jako osika. Jako by z nebe proudil život sám a naplňoval ji. Cítí, jak srdce pumpuje život, ne smrt, ne apatii, ne utrpení, kdepak řád a pořádek.

Vtom se v levém zrcátku cosi pohne.

Na druhé straně ulice se objeví muž. Blíží se, chvílemi se objevuje mezi zaparkovanými auty. Choulí se do sebe, jako by se chtěl zahřát. Pozná ho podle šustákové soupravy a vínově červené kšiltovky.

Už to přichází. Přestala dýchat.

Je to on.

Je to teď.

Je to buď, anebo. Ráj, nebo peklo.